ALAIN DARTEVELLE

Ape Tulburi

Ziua liberă a lui Flossie începea la ora 9,00. Era o zi diferită de celelalte, programată din timp pentru a o revedea pe vechea ei prietenă şi a hoinări prin magazine împreună.

Fu gata cu câteva secunde înainte de a auzi bip-ul scurt, repetat de trei ori, asemănător unui salut repezit, ieşi din pavilion în fugă lăsându-şi părul blond în voia vântului şi privirea complice, ca o liceeană nerăbdătoare să-şi mărturisească prietenei cele mai mici intimităţi.

Vorbea deja, în timp ce se strecura în ambarcaţiune:

— Ah, Miss Edwâge, e-o adevărată minunăţie! Trebuie să-ţi spun.,.

— Bine, îmi vei spune! Dar aşează-te repede şi, mai ales, trânteşte bine portiera!

Pe bancheta din faţă, Guillaume învârtea cheia de contact. Acvamobilul, în tangaj, se smuci înainte de-a porni, scobind cu pintenul negru apa canalului. În urma lor se vedeau numai jerbe de spumă. Lângă Flossie, care era în culmea entuziasmului, Miss Edwige Van Camp îşi păstra self-control-ul. Cu capul întors spre fereastră, se prefăcea ca e absorbită de imaginea mişcătoare, accelerată, a înşiruirii de pavilioane de aşteptare, sute de pavilioane identice cu cel pe care tocmai îl părăsise fata de lângă ea. „Hai, Miss Edwige, mă asculţi? Vreau să-ţi spun ceva nemaipomenit!” Dinaintea lor, în spaţiul delimitat de parbriz şi întrerupt de capul bubos al tui Guillaume, se ridicau şi se

apropiau formele neregulate ale Centrului, o îngrămădire fără noimă de zgârie-nori. Flossie o trase de mânecă pe prietena ei.

— Oh, pare să fie o treabă serioasă! Povesteşte-mi.

Miss Van Camp verifica permanenţa lumii: «Puerto-Blanco e neschimbat, ca răsăritul soarelui,. Eu nu arăt de vârsta pe care o am,. Prietena mea are întotdeauna ceva „minunat” să-mi spună.»

Şi acum ca în alte dăţi, Flossie o apuca pe după umeri. În zgomotul asurzitor al motorului, îi mărturisi la ureche: „Draga mea. Sunt mândră, şi, atât de fericită că voi fi vândută!”

Miss Edwige ştia:

— Nici nu-ţi poţi imagina cât sunt de bucuroasă pentru tine! Eşti pentru Clarence Drake, nu-i aşa?

— Bineînţeles! Chiar ieri a semnat contractul de cumpărare, scumpul de el! A vărsat şi un avans. Mama e încântată! Ea vrea să mă vadă fericită, eu vreau să mă văd plecată, şi.

Un moment, fruntea albă a Flossiei se încruntă puţin, mult însă pentru vârsta ei fragedă:

— Problema este că trebuie să-mi schimb garderoba, doar încep o viaţă nouă, nu?

— Cum poţi să vorbeşti în felul ăsta?!

Miss Edwige era înţelegătoare şi ştia să se stăpânească, desigur, dar de data asta nestatornicia protejatei ei o scosese din sărite: „N-ar fi mai potrivit să te gândeşti la cel care te cumpără, decât la ce vei îmbrăca?

— Eu mă gândesc la amândouă! protestă Flossie. Din moment ce el vrea să mă aibă repede, mi se pare mai nimerit să mă gândesc la cele mai bune mijloace de a-l satisface! Şi de altfel.

Cu genunchii îndoiţi cuminte sub fusta albastră, Flo deschise un sac cu bandulieră – geanta ei de şcolăriţă – şi cotrobăi cu nerăbdare până ce găsi ceea ce căuta. Apoi spuse ţâfnoasă: „. De-altfel, am trei cecuri în alb, semnate ieri de mâna lui, şi fac ce vreau cu ele, chiar el mi-a impus!”

Miss Van Camp găsi totuşi de cuviinţă să o avertizeze, să o prevină. Ar fi fost oricând posibilă o greşeală de tact din partea unei fete aşa tinere:

— Voiam să spun că lui Clarence i-ar plăcea să fie sigur de tine, draga mea Fio. I-e teamă să nu abuzezi, aşa cum ai făcut cu Baronul Grootaers, şi cu – nici nu vreau să ştiu câţi alţi cumpărători dezamăgiţi. El vrea să te testeze.

— Dar eu sunt cinstită, nu mă înţelege greşit! Dacă mi se va întâmpla să cheltuiesc mult, te rog să mă crezi, îi voi spune adevărul lui Clarence. Nu de alta, dar să nu aibă surprize odată ce afacerea va fi încheiată. El mă cumpără aşa cum sunt, pur şi simplu.

Se făcu linişte şi ea începu să viseze. După ce trecu de Bief Maurice, acvamobilul abordă panta Calypso al cărei curs rapid le împodobea cu nimburi coborârea înspre oraş, lăsând în urmă o dâră sclipitoare de spumă albă. Flossie, strângând-o tot mai puternic de umeri pe Miss Edwige, îşi făcea inventarul sentimentelor:

— De altfel, pe el nu-l voi ruina. Asta pentru că-l iubesc, crede-mă. Clarence are mâini atât de mari., şi picioare imense, care mă amuză., ce să mai vorbim de mustăţi! Apoi, şi el mă iubeşte, e evident: mi-a văzut deja sexul – aşa era prevăzut în contract – şi nu părea să fie dezamăgit. Chiar dimpotrivă!

Râse de astfel de amintiri şi scotoci din nou în sac. Pescui o bucată de ţesătură sclipitoare pe care o desfăcu: „Să vezi, Edwige. În timp ce mă observa goală, lui Clarence i se făcuse cald. Îşi ştergea fruntea cu batistuţa asta, care apoi mi-a lăsat-o amintire, în speranţa că nu-l voi uita. Da, Clarence se îmbracă cu

gust şi mi-e frică să nu mă îndrăgostesc. Chiar până şi de batâstuţele lui!”

Flossie agiiă în aer batista de mătase. Îşi afundă tot obrazul în ea şi nasul ei micuţ scoase un sunet de trompetă. De astă dată fu rândul lut Miss Edwige să o apuce râsul; în acelaşi timp o strângea în braţe ca şi cum n-ar fi fost nimâc, ca şi cum apropiata lor despărţire n-ar fi fost decât un vis urât: desigur, ele erau prietene, unite, nimic nu se schimbase.

— Guillaume! Stop, Guillaume!

Strigase Edwige Van Camp. Asta pentru că treceau pe lângă debarcaderul lucios al Complexului Barnabooth. Era locul unde puteai găsi tot ce-i trebuie unei copile de vânzare pentru a deveni cea pa care cumpărătorul o doreşte'Haide, Guillaume, acostează mai repede, să meargă fetele să-şi cumpere cu cecurile lor în alb pomezi de colorat obrajii!

— Ah, Clarence, ce ireal pare oraşul văzut de la înălţimea asta.

Aeroscaful blindat al domnului Drake se înălţa în suflul mov al inversoareior. Flossie, plină de candoare şi de acea familiaritate constantă care constituie farmecul primei tinereţi, se simţea ca acasă în acest decor străin, în aceasta cabină suficient de mare pentru ca ea şi Clarence să poată sta în picioare, sau să se aşeze, sau să se întindă în voie.

Iar copilul din ea, care dădea farmec primei lor excursii, arbora aerul unei adevărate femei, al unei sportive de pe prima pagină a unei reviste. Meşele şi aurite se despletiseră sub bereta pusă de-a curmezişul. Jacheta din piele de căprioară era neînchisă peste cămaşa de culoarea piersicii. Era şi suficient de largă pentru a da impresia că ar fi avut sâni, acolo unde se bombase, deasupra pantalonilor bufanţi înfundaţi în cizmele înalte de culoare arămie. Cu mâna subţire, protejată de mănuşi de piele brun-închis, arăta peisajul mişcător, fără regrete, şi poate chiar fără conştiinţa că se separă de el. Ea măsura din ochi oraşul, în timp ce Clarence Drake, îmbrăcat într-un costum impecabil de

navigator, îşi mângâia mustăţile, o sorbea din priviri şi îşi deschidea inima.

Sincer vorbind, ea fusese prima lui dragoste. Din urmă! Se lăsase atras mai întâi de George Diablo, achiziţie ce o făcuse din pur spirit de afaceri. Instalase acolo un birou de studiu şi echipe de lucru inaugurând şantierul fără alt sentiment în afara celui de a investi: avea impresia că doar el putea să rentabilizeze această prăpastie uitată de lume. O faleză artificială fu deci ridicată de-a curmezişul faliei pe-care o adânciseră escavatoarele. Apoi, odată ce cursul lui Oak River fu deviat, apele avuseseră cale liberă să înghită monstruosul abis, până când ceea ce fusese mai înainte o căldare fără fund s-a transformat într-un peisaj plat, o iinie orizontală, simplă şi perfectă.

Doar în momentul acela, spre stupoarea lui, Clarence se îndrăgosti de propria-i operă: un fel de mare interioară întinsă pe trei mii de hectare şi abundând de peşti, care la vremea apusului reflecta ca într-o oglindă soarele topit din care îşi lua culoarea. George Diablo fu uitată. O înlocuise Lacul Drake, cu barajul lui care ilumina întreg-Puerto Blanco. Unde ar exista un loc mai potrivit decât acest lac, opera lui, pentru a plimba o tânără nou achiziţionată, căreia trebuie să-i iei ochii? Flossie clipea şi se agita:

— În sfârşit! Îl văd, acolo"; chiar dedesubtul nostru! E lacul tău scânteind în mii de culori!

Vorbea ca în cărţile cu poveşti. Candoarea* aceasta îl impresionă pe Clarence. Când se apropie de ea, simţi cum o suflare de emoţie îl sugrumă şi trebui să scrâşnească din dinţi pentru a-şi stăpâni gesturile. La rugămintea ei, el o prinse de mijloc şi o ridică să vadă mai bine întinderea de apă înspre care gonea aeroscaful lor.

„He, he! îndrăgostiţilor, i'ote vântul pentru voi! Briza-i bună, eh, eh!

Căpitanul Aronnax – Moş turbot, cum îi zicea Clarence – îşi dusese mâinile pâlnie la gura ştirbă, pentru a se face auzit de pe puntea înaltă a vaporului. De departe, vrând neapărat să-i răspundă, Flossie strigă la rândul ei: „Ajungem, Moş Turbot, ajungem într-o clipă!1* Clarence o lăsă de mână prefăcându-se că fuge în timp ce Flossie se străduia să-l urmeze: cizmele ît alunecau pe nisipul alb, briza îi despletea părul. Îşi pierdu bereta, dar şi râdea pentru că îi era indiferent dacă nu ajungea ea să fie prima care urcă la bord. Clarence o aştepta, însă, pe mal. Gâfâia. „încă mai poţi fugi la vârsta ta.?" glumi Fio. El nu se supără.

Căţărându-se pe scară, tânăra admira literele de aramă cu care era scris numele vaporului, pe partea din faţă a cocii. O seducea complexitatea cordajului, splendoarea hăţişului de pânze pe lângă care se foia Căpitanul Aronnax. „Nautilus e un yaht nou-nouf, îî preciză Clarence, „însă construit după modelul celor de acum trei secole". Flossie înregistra informaţia în linişte. Traversă puntea în vârful picioarelor şi, înainte de a se strecura în culoar, avu grijă să-şi scrijelească numele pe vopseaua proaspătă, în amintirea trecerii ei. Clarence Drake o însoţea arătându-i drumul, o învăluia cu prezenţa lui atentă, părintească, dacă vreţi. În timp ce coborau spre sala de recepţie, Flossie nu-şi putea stăpâni un surâs complice pri-vindu-i mâna, lată şi păroasă, sprijinită pe umărul ei.

Când ajunseră, el aprinse luminile. Luată pe neaşteptate, Flossiei i se păru că pică din nori pentru a se regăsi într-un fel de imens acvariu în negativ, o bulă de aer rămasă în mijlocul valurilor. Jur-împrejurul ei, dincolo de pereţii fosforescenţi ai încăperii şi sub ea, sub această „podea” făcută dintr-o dală groasă de glass, era numai apă în mişcare, faună şi plante acvatice. Măgulit de efectul produs, Clarence râdea pe sub mustaţă. „Nu-ţi fie teamă, micuţa mea Fio,” ţinu el s-o asigure, „încearcă mai de grabă să guşti din această rară plăcere de a trăi între cer şi pământ, în inima apelor adânci.” Apoi o conduse la masa din mijlocul sălii, unde luară prânzul ca doi îndrăgostiţi.

Fio se dusese până la scaun făcând paşi mari şi înălţând picioarele: avusese impresia că merge prin apă şi se temuse să nu-i între în cizme. Nu i se întâmplă nimic dar, pentru că nu ştia să înoate, rămase nemişcată încă o vreme, cu f rica în sân, ca nu cumva vreun gest al ei să pună în pericol echilibrul yahtului. Spre deosebire de ea, Clarence se simţea în lumea lui, iar farfuriile masive aranjate pe masă şi mâncărurile fumegânde care îi aşteptau, dovedeau pe deplin că vor avea parte de un prânz normal, conform cu obiceiurile de pe pământ, chiar dacă nu-l aveau sub picioare. Pe nesimţite, tânăra se calmă, apoi, nu peste mult timp, auziră la interfon o voce hazlie, pronunţând cuvintele pe nas şi agitând aerul static din cabină: „S-a făcut, Dom'le Drake, iacă-ne plecaţi!” Deasupra capetelor lor, bravul Moş Turbot ţinea cârma. Flossie nici măcar nu tremură în momentul pornirii, când o zdruncinătură făcu să vibreze baza cocii. Simţi * însă că o apucă foamea!

Domnul Drake, dimpotrivă, era cât se poate de natural: umplu paharele, turnând vin sec care mergea de minune cu bunătăţile de pe masă, un mix de scoici şi fructe de apă dulce, preparate cu mirodenii şi ornate cu frunze proaspete de pătrunjel, în timp ce mânca, Fio sorbea din pahar vinul rece şi din priviri cuvintele fermecătorului Clarence, a cărui voce gravă exprima bucuria de a fi bogat.

Lăuda luxul /o/f-ului său construit în vârful lui Saratoga Tower, acolo unde vor ajunge la capătul călătoriei şi de unde Flossie va avea o vedere panoramică a oraşului şi a ţărmurilor mării, acest lac „Drake” pe care tocmai îl traversau. Da, Clarence voia să-i descrie bunurile sale până în cele mâi mici detalii, acestei copile pe care abia o cumpărase, şi asta pentru a-i da totul.

Flossie Înfuleca, sorbea pahar după pahar, se simţea uşurată şi beată de fericire văzând norocul care dăduse peste ea.

Jur-împrejurul ei, al lor, defilau grandioase tablouri vii. Clarence, pe măsură ce se apropiau de mijlocul lacului, descria îmtr-o beţie de cuvinte bogăţia pădurilor acvatice. Subjugată, Flossie privea bancurile de anghile migratoare, hoinăreala peştilor de soare aduşi din apele Nilului şi somnii care-şi dădeau ifose în

adâncuri; toată această faună colorată jucându-se cu buchetele de alge.

Din când în când, o masă cauciucată apărea şi dispărea, roşie pe jumătate, iar pe cealaltă, verde, ca mărul necopt: soclul unei balize care indica parcursul Căpitanului Aronnax.

Un vierme Uriaş escorta Nautilus-ul răsucindu-şi inelele gri. Flossie avu chiar curajul să meargă şi să bată cu pumnul în peretele de sticlă, sperând ca inoportunul însoţitor să-i lase în pace, apoi, dedesubtul lor văzu covoarele mişcătoare de* plante coralifere şi corolele lor unduitoare în care se împiedicau crabii. În acest răstimp, Clarence îi vorbea de nautilus, moluscă imemorială, scoica de o frumuseţe neasemuită, pentru că în imaginaţia lui, ea lua concomitent şi culoarea, şi forma, şi consistenţa unui sex de fată.

Lui Fio nu-i mai era foame, însă îi era cald şi sete. Se încăpăţână să destupe sticla pe care Clarence o pusese pe masă, umplu paharele cu vinul uleios, închis ia culoare, nu însă fără a păta faţa de masă brodată. Asta însemna că-i tremurase mâna. Numai dacă nu cumva yahtul, se clătinase mai tare decât de obicei exact în momentul acela. N-avea importanţă! Oricum, după ce înghiţi prima gură din vinul greu, lucrurile începură cu adevărat să se mişte şi realitatea pe care p percepea să se clatine.

Îşi ridică privirile: faţa lui Clarence, umflată, era dinaintea ei şi se balansa deasupra mesei. Avea perle de transpiraţie pe mustăţi, dar acum nu se mai sinchisea să scoată batista şi să le şteargă. Trăsăturile i se schimbau pe măsură ce-l privea, ajungând să recompună perfect masca unui actor din filmele de groază. În acelaşi timp, traversată de turbulenţe, apa lacului se tulbura şi ea, devenea cleioasă, ca şi cum o furtună s-ar fi pregătit să zguduie adâncurile lacului.

După un moment de uitare totală, îşi dădu seama că Clarence o prinsese de păr şi o forţa să bea. Buzele Domnului Drake, roşii de vin, se mişcau dinaintea ei ordonându-i să se dezbrace, numai că ea n-avea poftă nici de una, nici de alta. După ce

înghiţi cu forţa lichidul vâscos, Fio se smuci, împinse masa cu o lovitură de cizmă şi împrăştie mâncărurile pe podea. Domnul Drake striga, încăperea se învârtea cu ei, el o strângea pe Fio de gât şi nu înceta să-i strige că trebuia să fie deja goală.

Preţ de-b clipă, Flossie avu impresia că vede corpul unei fetiţe, un firav cadavru îmbrăcat în femeie, lipit de peretele de glas$t mult înapoia obrazului tunător al lui Drake, tocmai în clipa când dispărea, purtat de un curent în sens invers. Degetele omului o strângeau puternic. Sufocată, Flossie nici nu mai mişca, nici nu mai avea puterea să strige. Deschise ochii mari, lăsând să-i pătrundă de-a valma imagini trunchiate. Ultima dintre viziuni, imaginară fără îndoială, însoţită de un spasm al yahtului Nautilus, fu cea a unei explozii în bucăţele a g/ass-ului, în timp ce o trombă de apă năvălea în încăpere. Apoi totul se linişti. Până şi Clarence.

La limita dintre apă şi pământ, îl regăsim pe Domnul Clarence Drake, de data asta singur în /oft-ul său din Saratoga Tower. Stă cufundat în fotoliul cu picioare de fildeş în faţa unei mese joase şi mici. Îmbrăcase mantia de blană purpurie, cu batistuţă şi galoane crem. E deja seară şi, de o oră, acest om în toată puterea nici nu s-a mişcat, nici pra clipit.

În aceste momente suspendate de viaţă, trecutul parcă nici nu mai exista pentru el. Visând la viitor, savurează plăcerea intensă a celui care decide asupra a tot şi a nimic, a celui care stăpâneşte pornirile pasiunilor amestecate cu interese meschine. El e stăpânul unei lumi pe care o atârnă peste prezent, dar în care nu-i e frică să pătrundă, precum un scufundător în adâncuri. E seară, deci, şi prin geamul din dreapta al încăperii pătrund luminile Portului Alb – Puerto Blanco – coborâte din cerul de pâclă al nopţii. Însă doar mâine, la crăpatul de ziuă, Clarence va putea – fără să se mişte din loc – să contemple, în partea stângă, un fel de platou de oţel reflectând soarele, permanenţa lacului Drake.

Şi poate că această viziune îi va retrezi gustul de aventură, îi va suscita pofta să frunzărească enormul catalog cu ultimele tipuri de andro-girls -iubite la comandă sau de logodnice de închiriat.

Ca să fim sinceri, Clarence tot mai ezită între alegerile posibile. Dar, desigur, relaţiile şi flerul lui Miss Edwige Van Camp, competenta lui prietenă, îl vor scoate, ca întotdeauna, din impas când va simţi din nou dorinţa să descopere o perlă rară, una dintre acele copile voluptoase ale căror nume, Marylâne, Ingrid şi Mona, Gertrud şi Flossie – câte altele încă – se uită repede şi se anulează de pe listă.

Traducerea:

Lauwnţiu Turcu